
ДРАКОНИ ТІРЕНА: КНИГА ЧЕТВЕРТА
КОРОЛЕВА ЛЕГЕНД І БРЕХНІ
НІНА ФРОСТ

НІНА ФРОСТ

Королева легенд і брехні

Queen of Legends and Lies

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Queen of Legends and Lies, Nina Frost.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Розділ 1

Крила Майґіста розсікають повітря, несучи мене туди, де з нічної пітьми розцвітає палац, наче якась екзотична квітка. Останні кілька місяців від вигляду коштовності Тірену мене сповнювало благоговіння. Але сьогодні, попри величні шпилі замку, його бліді кам'яні стіни й бруковані доріжки, що кличуть мене додому, груди мені стискаються, а думки кружляють у голові.

Сьогодні я повертаюся без чоловіка, якого кохаю понад усе на світі.

Кожен дюйм мого тіла ниє після бою з аклеріанським королем... і після того, як я вичавила до краплі всю свою силу, щоб спалити ейрилове поле Флайтгейвена в надії, що знищення первісного джерела сили драхенів раз і назавжди покладе край цим потворам.

Але огидні створіння досі живі. І тепер вони заволодівають курсантами, інструкторами й солдатами Академії Флайтгейвен. З кожним днем вони дужчають, убиваючи й псуючи все, чого торкаються.

Вони ще й маніпулюють коханим мого життя, Стерлінґом.

Що гірше, король Ксенон керує і драхенами, і зіпсованими.

Знайти моїх друзів заціпенілими й безпорадними, коли мій наречений тримав їх у полоні за наказом короля Ксенона, було нестерпно.

Воно й досі нестерпне.

У горлі зав'язується вузол. Окрім того, що я звільнила драконів від життя в неволі й знущаннях, єдине, чого я досягла, це безпорадно дивилася, як Ксенон наказує тіренському принцові Ноксові *Стерлінґу* Барда, чоловікові, в якого я закохалася у Флайтгейвені, коли він видавав себе за «інструктора Стерлінґа Торна», вбити мого друга.

Зробивши кілька тремтячих вдихів, я заганяю вглиб розпач і безнадію, що загрожують мене поглинути. Після кількох болісних спроб мені вдається приборкати свої суперечливі почуття.

Я зосереджуюся на помахах крил чорного дракона. Вони розтинають небо, коли ми приєднуємося до решти загону. Наче розладнаний барабанний дріб, спуск строкатої суміші драконів двох королівств здригає повітря навколо нас.

Ми схожі на пошарпану зграю тіней, і дракони, і вершники, що прорізають темряву, аби приземлитися в мерехтливе світло смолоскипів на подвір'ї.

Хоч дракони зазвичай живуть разом, у такі великі зграї вони літають недарма.

Сьогодні цією причиною є я.

Усі мої союзники, люди й дракони, прийшли мені допомогти. А я все одно зазнала невдачі. Як мені перемогти драхенів, якщо спалення ейрилового поля не вистачило? А що вистачить? Як мені повернути Стерлінґа?

Дракони приземляються в загоні, що вріс у розлогі мармурові крила Тіренського палацу.

Безліч почуттів просочується в мою свідомість. Тривога, непевність, виснаження, полегшення. Відчуття повернення додому. І ще безліч інших: почуття десятків драконів, що змішуються з моїми власними.

Як вірна ознака їхнього значного місця в тіренській культурі, загін розташований у центральному дворі й відділений від прогулянкових садів порослим мохом муром. Звісно, дракони здіймаються над землею на висоту, достатню, щоб зазирати у вікна третього поверху та в бійниці, прорізані в стінах палацу.

— Тихо, хлопче. — Я шлю заспокійливі думки Майґісту, а його пазурі шкрябають бруковані доріжки біля загону. Його обсидіанова луска перебігає хвилями, коли його тривога просочується в мій розум.

Коли я вперше потрапила до Флайтгейвена в Аклеріс, у мене була несподівана зустріч із цим чорним драконом. Тоді я цього не знала, але між нами виник ментальний зв'язок, і я звільнила його розум від наркотиків, які тримали всіх драконів академії покірними. Тієї ночі він утік.

Мені щастить, що він зволив мені довіритися.

Кайда, Чіріан і Танвен слідують за нами й приземляються в вогняному загоні. Їхні вершники, Ліза Екстон, Бастіан Драго та Аґнар Керрін, учепилися за гладкі лускаті спини. Моя названа сестра, зведений брат і тіренський солдат, що для нас зі Стерлінґом наче брат, єдина причина, чому я ще здатна думати, а не піддаватися горю після подій цієї ночі.

Десятки драконів повертають свої зміїні шиї. Вони пришпилюють мене золотавими поглядами, що виблискують із глибини трикутних голів. Бліді торочки над їхніми щелепами, ніжні перетинки, що захищають вухові отвори від вітру, хвилюються в очікуванні того, що доглядачі драконів принесуть свіже м'ясо після довгої дороги.

Але навіть думка про їжу не відвертає їх від моїх емпатичних виплесків. Майґіст завмирає піді мною.

Ці створіння є причиною, чому я ще жива. Якби не Майґіст і решта, я б згоріла на ейриловому полі або загинула від руки

Ксенона. Аґнар, Бастіан і Ліза теж лишалися б у полоні або були б мертві. Так само, як Нік Пендрік.

Нова хвиля скорботи накочується на мене. Нік утік від зіпсуття драхенів у Флайтгейвені лише для того, щоб загинути від руки Стерлінґа. Образ його відрубаної голови й тих порожніх, затуманених очей переслідуватиме мене до кінця моїх днів.

Знову заганяючи горе вглиб, я намагаюся зосередитися на хорошому в цій паскудній ситуації. Цієї ночі більше ніхто не загинув. Навіть Гелена Мортімер чи Еліджа Дюран, двоє незіпсованих курсантів, що ховалися у Флайтгейвені, поки ми їх не знайшли й не відвезли до родинних маєтків. І хоч Стерлінґ досі зіпсований, я його поверну.

Я відмовляюся розглядати іншу можливість.

Ми схожі на купу облич, змазаних брудом і сажею, а наші порізи, синці й подерте вбрання розповідають про програну битву. На Аґнарі ця картина зливається із заплямованим бойовим спорядженням, що обтягує його широкі плечі.

Бастіан, чоловіча версія мене з тими самими карими з прозеленню очима й густим каштановим волоссям, допомагає моїй сестрі спуститися, коли вона сповзає по передній лапі Кайди. Вона вдалася в мою названу матір: хвилясте золотаворусяве волосся, карі очі. Навіть горбинка на переніссі повторює мамину.

Чіріан пирхає, торкаючись мого розуму ніжною підтримкою. Танвен і Рю потягуються, киваючи, щоб дати мені зрозуміти, що я вчинила правильно. Майґіст, дракон, що кинувся вниз і не дав Ксенонові мене вбити, як і провіщало пророцтво, здається, не зворушений ані так, ані сяк.

Моє серце стискається, наче міцний кулак. Ці дракони врятували мене, але всі ми не зуміли звільнити Стерлінґа.

Те, що мало бути тріумфальним поверненням, є пірровою поразкою.

Я зісковзую з Майґіста, і моє праве коліно протестує, коли чоботи торкаються землі. Якусь мить я спираюся на його бік, випромінюючи вдячність за порятунок.

Приглушений зойк привертає мою увагу.

Гурт нарядних людей, ймовірно, що повертаються з якогось нічної гулянки, обходить нас широкою дугою. Судячи з дорогих шовків на чоловіках і жінках, вони неодмінно шляхетні. Їхні очі завбільшки з блюдця відбивають полум'я, що танцює в смолоскипах уздовж стін, і мені цікаво, чи вперше вони бачать дракона зблизька.

А може, це жалюгідний вигляд драконоїзд змушує їх морщити носи.

Одна жінка стискає перлини на шиї, а один із чоловіків поправляє туніку, наче міг би прибрати нас із очей, пригладивши одяг. Проходячи повз, вони розпушують пір'я на крилах.

— Може, покликати варту?

Шепіт долинає до мене, досить гострий, щоб прорізати втому, і я придушую сміх. Вони, мабуть, старші за мої дев'ятнадцять років, але нас розділяють цілі світи досвіду.

Майґіст клацає щелепами, випускаючи хмару диму, що змушує їх чкурнути геть.

Ага, кличте варту на драконоклікачку та її почет драконоїзд. Буде чудова історія до сніданку.

Із мене вириває зітхання, і моє гаряче дихання мружиться в прохолодному повітрі. Я мала б розсердитися. Будь-хто в палаці вже мав би мене впізнавати. Перша й єдина драконоклікачка за багато поколінь. Не кажучи вже про наречену наслідного принца Тірену.

Але я не можу вичавити з себе обурення. Усе, що я відчуваю, це глибоку, до кісток, втому й тягар невдачі.

Я дивлюся на силуети шляхетних, що відступають у темряву, а їхні судження ще висять у дворі.

Ліза ловить мій погляд. Між нами проскакує спільна ухмилка через абсурдність нашого становища.

— Вони ось-ось покличуть варту на власну драконоклікачку. — Якою б безнадійною ні здавалася ситуація, Ліза завжди знаходить спосіб розрядити обстановку.

Я дивлюся на своє закопчене вбрання.

— Гарний у нас вигляд. Брудні й обшарпані, наче вилізли з драконового лігва на кігтях.

Що не так уже й далеко від правди.

Десь позаду мене гуркоче грубий голос Аґнара.

— Кличуть варту на майбутню королеву.

О. Точно. Є й таке. Ще один наслідок моєї невдачі.

Програй достатньо гучно, і отримаєш королівство.

Бастіан підходить ближче, його руки знаходять мої плечі й заспокійливо стискають їх.

— Як ти?

Я силою вичавлюю усмішку й намагаюся не думати про Стерлінґа та сотні зіпсованих людей у Флайтгейвені.

— Чудово.

Донизу вигнутий рот Бастіана свідчить про його скепсис.

Мій давно втрачений зведений брат з'явився в моєму житті лише кілька місяців тому, але ці місяці випробували на міцність усіх причетних. Після годин спільних досліджень у Королівських архівах, подорожей разом до Загубленого міста й Прихованої долини та виживання і під час нападів драхенів, і серед придворних інтриг він знає мене достатньо добре, щоб розпізнати, коли я брешу в очі.

— Дякую. — Я погладжую Майґістову щоку. Гладке тепло луски під моїми пальцями втримує мене на землі. — Тобі тут завжди раді.

Він схиляє голову набік, перш ніж злетіти в небо. Хоч він утомлений і голодний, Майґіст не хоче залишатися тут надто довго, щоб відпочити. Побачивши уривки його спогадів, я не можу його звинувачувати.

Повернувшись до Бастіана й Лізи, я киваю на загін, де приземлилася Дейм.

— Не могли б ви простежити, щоб доглядачі драконів принесли багато м'яса? Я певна, аклеріанські дракони надто слабкі, щоб полювати.

— Звісно, Ларк. — Навіть у безладі волосся Лізи — золота хвиля. Вона має напрочуд здоровий вигляд для тієї, кого лише кілька днів тому зцілили від зіпсуття. — Ми про це подбаємо. Тобі треба йти звітувати. А потім виспатися.

Бастіан киває на знак згоди й вказує на палац.

— Бачиш те освітлене вікно? Це зала ради. — Тоді він показує на другу за висотою вежу, де за вузькими вікнами танцює вогонь. — Вони чекають новин про принца.

Моє серце б'ється трохи сильніше від усвідомлення, що хтось не спить уночі. Я ковтаю вузол у горлі й киваю, ховаючи страх, що загрожує мене розплутати. Якщо рада не спить у ранкові години, вони прагнуть відповідей, які я не певна, що маю. Але я мушу спробувати.

Заради Стерлінґа.

Заради Тірену.

Заради тих ниточок надії, що ще лишилися висіти на вітрі.

— Тоді краще не змушувати їх чекати. — Я стискаю щелепу й іду назустріч долі, що чекає у Вежі Ради.

Хочеш чи ні, а твоя майбутня королева прибула.

Я зупиняюся й розвертаюся обличчям до драконів. Їхня луска ледь мерехтить у місячному світлі. Я зосереджуюся на зв'язку, який маю з цими неймовірними створіннями, і як можу, виливаю свою вдячність. За порятунок у Флайтгейвені. За віру в мене. За все.

Емоції бомбардують мене у відповідь. У горлі застряє вузол. Я вдячна за цей зв'язок драконоклікачки, що ми поділяємо.

Чіріан витягує шию, демонструючи біле черево на тлі темнішого помаранчевого вздовж спини. З грацією, що суперечить їхнім розмірам, дракони, і аклеріанські, і тіренські, плентаються до рядів бездверних стійл у задній частині загону, де запах роздробленого каменю й піску промовляє про дім.

Я марно намагаюся змахнути попіл і бруд з одягу.

Обернувшись до Аґнара, я ловлю його похмурий погляд, усе ще прикутий до місця, де зібралися шляхетні.

— Гей. Ти виглядаєш як мрець, що його зігріли. Чому б тобі не поспати? Ми зберемося знову, коли всі відпочинемо.

Його насуплений погляд повертається до мене, але пом'якшується в усмішку, що проявляє ті ледь помітні веснянки на його обличчі зі шрамами від боїв. Зрештою, шрами роблять його привабливішим.

— Це каже людина, вкрита сажею. І ти шкутильгаєш на ту ногу. — Він киває на мою праву ногу. — Не завадило б показатися цілителеві.

Я знизую плечима.

— Можливо, пізніше. Зараз мені треба відзвітувати королеві й раді. І мене ж не заморозили мало не до смерті, як вас усіх. Зі мною все гаразд.

Він здригається, а на обличчі спалахує агонія.

— Стерлінґ не був собою. Він би ніколи не...

— Знаю. — Я тягнуся до його руки й стискаю її, шукаючи розради в людському зв'язку. — Його змусив Ксенон. Або драхени. Пекло, я не знаю. Але ми повернемо його, і я зцілю його від зіпсуття. А тоді вигадаємо, що робити з Ксеноном і драхенами.

— Повернемо. — Він мимохідь пригортає мене, а тоді відступає й кладе руки мені на плечі, і рішучість палає в його пронизливих блакитних очах. — Неодмінно повернемо. Щасти з радою. Ти знаєш, де мене шукати, якщо щось знадобиться.

— На добраніч, Аґнаре.

Бурмочучи щось нерозбірливе, він зникає в тінях, що їх відкидають шпилі палацу.

Глибокі вдихи, Ларк. Час зустрітися з наслідками.

Сама, я крокую двором, а мої побиті чоботи цокають по каменю. Вежа Ради вимальовується попереду, її освітлені вогнем вікна одночасно і маяк, і застереження. Вежі палацу сягають семи поверхів, а скісні дахи тягнуться до небес.

На щастя, ця вежа лише п'ятиповерхова. Я розправляю плечі. Опинившись усередині, знаходжу охоронювані сходи й починаю підійматися на верхній поверх.

Якщо я збираюся врятувати Стерлінґа й зцілити його від зіпсуття, мені знадобиться допомога. І я сподіваюся знайти її тут.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/queen-of-legends-and-lies/